

Sygn. akt I ACa 1713/16

Sygn. akt I ACz 2558/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 czerwca 2017 r.

Sąd Apelacyjny w Krakowie – I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Paweł Rygiel
Sędziowie:	SSA Barbara Górczanowska SSA Teresa Rak (spr.)
Protokolant:	st.sekr.sądowy Beata Zaczyk

po rozpoznaniu w dniu 14 czerwca 2017 r. w Krakowie na rozprawie

sprawy z powództwa Skarbu Państwa - Naczelnika Urzędu Skarbowego w B.

przeciwko J. N. i M. W. (1)

o ustalenie

na skutek apelacji pozwanej M. W. (1)

od wyroku Sądu Okręgowego w Kielcach

z dnia 29 czerwca 2016 r. sygn. akt I C 2022/13 i zażalenia pozwanej M. W. (1) od postanowienia z dnia 17 sierpnia 2016 r. sygn. akt. I C 2022/13

1. prostuje oznaczenie strony powodowej w komparycji zaskarżonego wyroku i zaskarżonego postanowienia poprzez wpisanie w miejsce oznaczenia: „Naczelnika Urzędu Skarbowego w B.” oznaczenia: „Skarbu Państwa - Naczelnika Urzędu Skarbowego w B.”;

2. uchyla zaskarżony wyrok i znosząc postępowanie w całości przekazuje sprawę Sądowi Okręgowemu w Kielcach do ponownego rozpoznania i orzeczenia o kosztach postępowania apelacyjnego;

3. umarza postępowanie zażaleniowe.

SSA Teresa Rak SSA Paweł Rygiel SSA Barbara Górczanowska

Sygn. akt I ACa 1713/16

UZASADNIENIE

Strona powodowa Skarb Państwa reprezentowany przez Naczelnika Urzędu Skarbowego w B. wniosła o ustalenie, że umowa darowizny kwoty 330.000 zł zawarta w dniu 9 marca 2009 r. pomiędzy darczyńcą M. W. (1) a obdarowanym J. N. nie istnieje oraz o zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda kosztów procesu według norm przepisanych.

Pozwana M. W. (1) w odpowiedzi na pozew z dnia 13 września 2013 r. wniosła o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie na swoją rzecz kosztów procesu według norm przepisanych, w tym, kosztów zastępstwa procesowego i opłaty od pełnomocnictwa, o ile pełnomocnik pozwanej nie przedstawi odrębnego spisu kosztów.

Pozwany J. N. wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od strony powodowej na jego rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Zaskarżonym wyrokiem Sąd Okręgowy ustalił nieistnienie stosunku prawnego – umowy darowizny kwoty 330.000 pomiędzy M. W. (1) a J. N. z dnia 9 marca 2009 r. oraz orzekł w przedmiocie kosztów procesu.

Rozstrzygnięcie wydał w oparciu o następująco ustalony stan faktyczny sprawy:

W 2009 r. J. N. złożył deklarację podatkową zgłaszając nabycie w dniu 9 marca 2009 r. drogą darowizny kwoty 330.000 zł od babki M. W. (1).

Naczelnik Urzędu Skarbowego w B. w oparciu o przepis art. 20 ust. 3 ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych postanowieniem z dnia 14 czerwca 2012 r. wszczął postępowanie wobec pozwanej, zamieszkałej na terenie właściwości tegoż urzędu, w zakresie kontroli przychodów nie znajdujących pokrycia w ujawnionych źródłach lub pochodzących ze źródeł nieujawnionych przez podatnika.

M. W. (1) pochodzi z wielodzietnej rodziny, ma 6 siostr. Jej rodzice nie byli majątni, utrzymywali się z płodów rolnych – mieli gospodarstwo rolne o pow. 7 ha i sad. Pozwana wyszła za mąż w 1941 r. za J. W.. Po ślubie wraz z mężem kupiła działkę, na której wybudowała dom drewniany, składający się z 3 pokoi i kuchni. Małżonkowie mieli 5 dzieci – 4 córki i 1 syna. Żyli skromnie. Zapewnili wykształcenie dzieciom, pomagali finansowo córkom. Na przełomie lat 60-70-tych córki pozwanej wyprowadziły się z domu, następnie założyły własne rodziny. Syn pozwanej zmarł.

Pozwana z mężem prowadzili gospodarstwo rolne w niewielkim areale, głównie na własne potrzeby. W dniu 4 października 1989 r. pozwana przekazała na rzecz Skarbu Państwa gospodarstwo rolne o pow. 0,66 ha, w związku z czym przyznano jej wypłacaną począwszy od dnia 4 października 1989 r. emeryturę rolniczą na podstawie ustawy z dnia 14 grudnia 1982 r. o ubezpieczeniu społecznym rolników indywidualnych i członków ich rodzin. Mąż pozwanej, od 1973 r. prowadził zakład stolarski.

W dniu 26 września 1996 r. J. W. zmarł.

W zeznaniu podatkowym B. N. córka zmarłego oszacowała majątek spadkowy na 15.000 zł, podając iż składa się na niego nieruchomości zabudowana budynkiem mieszkalnym o pow. użytkowej 79 m², powierzchni gruntu 351 m². Spadek po zmarłym nabyli na podstawie ustawy – żona M. W. (1) w 8/32 częściach, dzieci B. N., W. N., M. T. po 6/32 części każde z nich oraz wnuki S. W. i A. W. po 3/32 części każde z nich. Spadkobiercy nie podzielili się spadkiem.

Pozwana pozostawała w bliskich relacjach z córką B. N. i jej synem, odwiedzali ją regularnie co kilka tygodni. W związku z problemami zdrowotnymi od 2003 r. spędzała u niej okres jesienno – zimowy. W pozostałe miesiące w roku pozwana zamieszkuje u siebie w domu, korzysta z pomocy pozostałych córek. Pozwana utrzymuje się z renty rolniczej, którą pobiera w zbiegu z rentą rodzinną pracowniczą i dodatkiem pielęgnacyjnym. Od dnia 1 lutego 1997 r. pobiera

także ryczałt energetyczny, a od stycznia 2003 r. także dodatek kompensacyjny. Na początku 2010 r. świadczenia te wynosiły łącznie 1.343,13 zł

Dokonując oceny prawnej Sąd Okręgowy wskazał, że powództwo jest zasadne i jako takie podlegało uwzględnieniu.

Urząd Skarbowy w B. prowadzi w stosunku do M. W. (1) postępowanie podatkowe wszczęte w oparciu o przepis art. 20 ust. 3 ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych w zakresie ustalenia przychodów nie znajdujących pokrycia w ujawnionych źródłach przychodu lub pochodzących ze źródeł nieujawnionych przez podatnika. Zgodzić się należy ze stanowiskiem strony powodowej, iż ustalenie istnienia lub nieistnienia umowy darowizny z dnia 9 marca 2009 r. rzekomo dokonanej między pozwanymi jest niezbędne dla oceny skutków podatkowych w ramach prowadzonego przez Urząd Skarbowy w B. postępowania nr (...)

Brak jest dowodów na potwierdzenie uczynionej przez M. W. (1) na rzecz J. N. w dniu 9 marca 2009 r. darowizny kwoty 330.000 zł z majątku, jaki pozwana M. W. (1) miała gromadzić przez cały okres swojego życia, o inwestowaniu nadwyżek finansowych w kosztowności – biżuterię, złoto w sztabkach, walutę obcą (dolarzy). Pozwana nie zdołała w żaden sposób udokumentować, ani udowodnić za pomocą innych środków dowodowych twierdzeń o spieniężeniu tegoż majątku, sprzedaży kosztowności u jubilera czy w lombardzie w K..

M. W. (1) pochodziła z rodziny raczej niezamożnej, wielodzietnej.

Również sytuacja materialna rodziny założonej przez nią i jej męża J. W. nie była na tyle dobra, aby pozwana mogła czynić na bieżąco znaczne oszczędności. Małżonkowie M. i J. W. mieli pięcioro dzieci, co pociągało za sobą istotne wydatki

Pozwana przekazała na rzecz Skarbu Państwa gospodarstwo rolne o pow. 0,66 ha, w związku z czym przyznana jej została emerytura rolnicza. Jednak również te świadczenia nie pozwoliłyby jej na poczynienie tak znacznych oszczędności, by móc dokonać darowizny na rzecz J. N..

Powyższa analiza w ocenie Sądu uzasadnia uwzględnienie powództwa o ustalenie nieistnienia umowy darowizny kwoty 330 000 zł dokonanej w dniu 9 marca 2009 r. pomiędzy M. W. (1) i J. N..

Podstawą orzeczenia o kosztach procesu zawartego w pkt II sentencji wyroku są przepisy art. 108 § 1 k.p.c. w zw. z art. 98 § 1, 3 i 4, art. 99 k.p.c.

Orzeczenie o kosztach sądowych zawarte w pkt III wyroku oparto o przepisy art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych w zw. z art. 98 k.p.c.

Apelację od wyroku wniosła pozwana M. W. (1), zaskarżając go w całości oraz zarzucając mu:

1. naruszenie przepisów postępowania w postaci:

a) przepisu art. 203 § 1 k.p.c. w zw. z art. 193 § 1 i 2 (1) k.p.c. uzależniających skuteczność zmiany powództwa, po rozpoczęciu rozprawy, a więc cofnięcia pierwotnie wniesionego żądania powództwa bez zrzeczenia się roszczenia i wystąpienia z nowym żądaniem powództwa, od zgody pozwanego, poprzez niezastosowanie polegające na wyrokowaniu, nad żądaniem uznania kwestionowanego stosunku prawnego za nieistniejący, podczas, gdy pierwotne żądanie pozwu dotyczyło uznania kwestionowanej umowy za pozorną, a zmiana powództwa, podjęta w piśmie procesowym z dnia 21 listopada 2013 roku, była nieskuteczna wobec zaniechania cofnięcia pierwotnego pozwu ze zrzeczeniem się roszczenia i brakiem zgody pozwanej na cofnięcie pozwu, co zostało wyrażone w toku rozprawy z dnia 18 grudnia 2013 roku,

b) przepisu art. 233 § 1 w zw. z art. 328 § 2 k.p.c. ustanawiającego zasadę swobodnej oceny dowodów, poprzez:

- pominięcie, w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, podstawowej okoliczności, istotnej dla oceny zasadności żądania powództwa, w postaci faktu istnienia środków pieniężnych stanowiących przedmiot kwestionowanej umowy darowizny, wykonanej za pośrednictwem rachunku bankowego M. W. (1), co już zostało podkreślone w złożonej w imieniu pozwanej odpowiedzi na pozew i obligowało Sąd I instancji do wyjaśnienia, dlaczego pomimo faktu dysponowania środkami pieniężnymi stanowiącymi przedmiot darowizny, umowa darowizny nie istniała skoro została niewątpliwie wykonana;

- wskazanie, że pozwana miała problemy z poruszaniem się już od 1990 roku, co prowadziło do wniosku o braku możliwości osobistego spieniężania przez M. W. (1) cennych przedmiotów oraz waluty obcej po śmierci męża, która miała miejsce w 1996 roku, podczas, gdy jednocześnie w ustaleniach stanu faktycznego wskazano, że pozwana miała kłopoty z poruszaniem się dopiero od 2010 roku, a zeznania świadków B. N., M. T., W. N. oraz K. W. wskazywały jednoznacznie, że stan psychofizyczny pozwanej M. W. (1) w latach 1996 - 2000 umożliwiał pozwanej wymianę waluty obcej i spieniężanie wartościowych ruchomości poza miejscem zamieszkania pozwanej;

c) przepisu art. 328 § 2 k.p.c. obligującego Sąd do wyjaśnienia podstawy prawnej wyroku poprzez jego niezastosowanie polegające, pomimo jednoznacznego formułowania zarzutów w tym zakresie przez pozwaną, na zaniechaniu wykazania istnienia materialno-prawnych przesłanek roszczenia, określonych w przepisie art. 189 (1) k.p.c. i sprowadzenie „rozważań” w tym zakresie do wskazania na celowość „zgodzenia się” w tym zakresie z powodem, który również nie sformułował argumentacji wskazującej na ścisły związek pomiędzy prowadzonym postępowaniem podatkowym, a przedmiotowym roszczeniem, jak również nie wskazał na czym polega niezbędnosc wydania orzeczenia w przedmiotowej sprawie dla oceny skutków podatkowych;

d) przepisów art. 227 k.p.c. oraz art. 217 § 3 k.p.c. poprzez ich nieprawidłowe zastosowanie polegające na bezpodstawnym oddaleniu wniosków dowodowych pozwanej o przeprowadzenie oględzin oraz dowodu z opinii biegłych sądowych, w sytuacji, gdy przedmiotem wskazywanych dowodów były okoliczności o istotnym znaczeniu dla rozstrzygnięcia sprawy

2. błąd w ustaleniach faktycznych w postaci:

a) bezpodstawnego ustalenia, że małżonek pozwanej prowadził zakład stolarski od 1973 roku, zatrudniając jedynie okresowo pracowników, na podstawie dokumentu potwierdzającego zgłoszenie wykonywania rzemiosła z dnia 21 kwietnia 1973 roku, podczas, gdy zeznania świadków K. K., E. S., W. N. oraz M. T. wskazują jednoznacznie, że zakład stolarski był prowadzony przez ś.p. J. W. od lat powojennych, a zatrudnienie kilku pracowników miało charakter stały, a nie okresowy, co uległo zmianie dopiero w ostatniej fazie życia męża pozwanej;

b) bezpodstawnego ustalenia, że pozwana nie dysponowała możliwościami oszczędzania oraz gromadzenia dóbr materialnych, które pozwoliły ostatecznie pozwanej na dokonanie darowizny w wysokości 330.000 złotych, w sytuacji, gdy z dowodów pominiętych przez Sąd I instancji i przeprowadzonych w toku procesu sądowego wynikały wnioski przeciwne tezom uzasadnienia zaskarżonego wyroku;

3. naruszenie przepisów prawa materialnego w postaci:

a) przepisu art. 189 (1) k.p.c. w z w. z art. 189 k.p.c. uprawniającego organ kontroli skarbowej do wystąpienia z roszczeniem o ustalenie istnienia lub nieistnienia stosunku prawnego, wyłącznie w razie niezbędności wydania orzeczenia w tym zakresie dla oceny skutków podatkowych poprzez uznanie kwestionowanej umowy darowizny za nieistniejącą, podczas, gdy postępowanie podatkowe prowadzone było w zakresie kontroli przychodów nie znajdujących pokrycia w ujawnionych źródłach lub pochodzących ze źródeł nieujawnionych przez podatnika, a uwzględnienie powództwa nie jest niezbędne dla oceny skutków podatkowych kwestionowanej umowy, gdyż nieistnienie stosunku prawnego nie powoduje jakichkolwiek skutków podatkowych, a przekonanie organu podatkowego o pozorności umowy darowizny zawartej między pozwanymi, powinno skutkować umorzeniem

prowadzonego postępowania podatkowego, a rozstrzygnięcie sądowe w tym zakresie nie może zostać uznane za niezbędne, co ostatecznie powinno być prowadzić do oddalenia wytoczonego w niniejszej sprawie powództwa;

b) naruszenia przepisu art. 341 k.c. zw. z art. 234 k.p.c. ustanawiającego domniemanie prawne zgodności posiadania ze stanem prawnym, które to domniemanie - w przypadku formułowania wniosków przeciwnych - powinno zostać obalone, co w warunkach przedmiotowej sprawy wymagało jednoznacznego wykazania, że pomimo dysponowania przez pozwaną M. W. (1), na osobistym rachunku bankowym, środkami pieniężnymi stanowiącymi przedmiot darowizny, przedmiotowe środki pieniężne nie stanowiły własności pozwanej, co wymagałoby wykazania innego podmiotu, którego własność miałyby rzekomo stanowić środki pieniężne będące przedmiotem kwestionowanej darowizny.

W związku z podniesionymi zarzutami, na podstawie przepisu art. 386 § 1 i 4 Kodeksu postępowania cywilnego, apelująca wnosila o:

1. uchylenie w całości zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego w Kielcach, Wydział I Cywilny, z dnia 29 czerwca 2016 roku i skierowanie sprawy do ponownego rozpoznania;

ewentualnie, w przypadku nieuwzględnienia powyższego wniosku,

2. zmianę zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego w Kielcach z dnia 29 czerwca 2016 roku, Wydział I Cywilny, i oddalenie w całości powództwa Skarbu Państwa,

w każdym z powyższych przypadków:

3. zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej M. W. (1) zwrotu kosztów procesu według norm przepisanych, z uwzględnieniem kosztów poniesionych zarówno przed Sądem I instancji, jak również w postępowaniu apelacyjnym, w zakresie kosztów opłaty skarbowej od pełnomocnictwa oraz kosztów wynagrodzenia adwokackiego, o ile pełnomocnik pozwanej nie przedłoży przed zakończeniem rozprawy odrębnego spisu kosztów.

Postanowieniem z dnia 17 sierpnia 2016 r. sygn. akt I C 2022/13 Sąd Okręgowy w Kielcach oddalił wniosek pozwanej M. W. (1) o uzupełnienie wyroku Sądu Okręgowego w Kielcach z dnia 29 czerwca 2016 r. poprzez orzeczenie o pierwotnym żądaniu pozwu w postaci żądania uznania za pozorną umowy darowizny kwoty 330.000 zł zawartej w dniu 9 marca 2009 r. pomiędzy pozwanymi i oddalenie powództwa w zakresie tego żądania oraz zasądzenia kosztów procesu według norm przepisanych.

Zażalenie na powyższe postanowienie wniosła pozwana M. W. (1), zaskarżając je w całości oraz zarzucając mu:

1. naruszenie przepisu art. 148 § 1 k.p.c. w zw. z art. 351 § 2 k.p.c. w zw. z art. 379 pkt 5 k.p.c. nakazującego, poza wypadkami przewidzianymi w przepisach szczególnych, rozpoznanie sprawy na rozprawie, co dotyczy również, poza wnioskami dotyczącymi zwrotu kosztów oraz natychmiastowej wykonalności, wniosku o uzupełnienie wyroku, poprzez nieprawidłowe rozpoznanie przedmiotowego wniosku na posiedzeniu niejawnym, co skutkowało pozbawieniem możliwości obrony praw pozwanej M. W. (1),

2. naruszenie przepisu art. 193 § 1 i 2 (1) k.p.c. w zw. z art. 321 § 1 k.p.c. wskazującego na zmianę powództwa za pośrednictwem pisma procesowego poprzez błędne uznanie, że zmiana żądania pozwu dokonana w piśmie procesowym profesjonalnego pełnomocnika pozwanej z dnia 21 listopada 2013 r. stanowiła jedynie sprecyzowanie żądania, a nie zmianę powództwa, podczas gdy zmiana żądania pozwu, a więc zmiana treści oczekiwanego rozstrzygnięcia, stanowi jednoznacznie zmianę powództwa, a brak tej zmiany – wobec jednoznacznej treści przepisu art. 321 § 1 k.p.c. – uniemożliwiłoby wydanie orzeczenia ustalającego nieistnienie kwestionowanego stosunku prawnego, wobec żądania uznania podważanej umowy za pozorną.

W związku z powyższym, skarżąca domagała się uchylenia zaskarżonego postanowienia, zniesienia postępowania w zakresie dotkniętym nieważnością i przekazania sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania, ewentualnie

uchylenia zaskarżonego postanowienia i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji oraz zasądzenia od strony powodowej na rzecz skarżącej kosztów postępowania.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja jest zasadna, ale z innych przyczyn niż podniesione przez pozwaną M. W. (1).

Podstawową kwestią, mającą decydujące znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy jest ustalenie strony powodowej. Na gruncie art. 189¹ § 1 k.p.c. może nią być zarówno Skarb Państwa reprezentowany przez Naczelnika Urzędu Skarbowego w B. jak i samodzielnie Naczelnik Urzędu Skarbowego w B.. Uprawnienie do żądania ustalenia przez sąd istnienia bądź nieistnienia prawa lub stosunku prawnego przysługuje bowiem również, w toku prowadzonego postępowania, organowi podatkowemu, jeżeli jest niezbędne dla oceny skutków podatkowych (por. np. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 28 stycznia 2010 r., sygn. IV CSK 261/09, OSNC - Zb. dodatkowy 2010 nr C, poz. 94, str. 154, OSP 2010 nr 9, poz. 95, str. 669, Legalis nr 248507, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 marca 2005 r., sygn. akt IV CK 675/04, OSNC 2006/2/35, Lex nr 168140). Z akt niniejszej sprawy jednoznacznie wynika, że strona powodowa sama siebie oznaczyła w pozwie jako Skarb Państwa – Naczelnik Urzędu Skarbowego w B.. W ten sam sposób wskazywała na siebie w pozostałych pismach procesowych. Również w ten sposób oznaczali ją pozwan. Intencje stron postępowania są tu jasne i jednoznaczne, zwłaszcza że nie podejmowano prób zmiany wskazanego stanu rzeczy. Wprawdzie Sąd Okręgowy w Kielcach w wyroku z dnia 29 czerwca 2016 r. sygn. akt I C 2022/13 określił stronę powodową jako Naczelnika Urzędu Skarbowego w B., podobnie jak i w postanowieniu z dnia 17 sierpnia 2016 r. sygn. akt I C 2022/13, niemniej jednak należy to potraktować jako oczywistą omyłkę pisarską. Z tego powodu Sąd Apelacyjny w pkt. 1 wyroku na podstawie art. 350 § 1 i 3 k.p.c. dokonał sprostowania oznaczenia strony powodowej w komparycji zaskarżonego wyroku i zaskarżonego postanowienia poprzez wpisanie w miejsce oznaczenia: „Naczelnika Urzędu Skarbowego w B.” oznaczenia: „Skarbu Państwa - Naczelnika Urzędu Skarbowego w B.”.

Jednocześnie należy wskazać, że skoro stroną powodową jest Skarb Państwa – Naczelnik Urzędu Skarbowego w B., to w postępowaniu przed Sądem Okręgowym niezbędna jest jego reprezentacja przez Prokuratorię Generalną Rzeczypospolitej Polskiej, co jednoznacznie wynika z treści art. 7 ust. 1 i ust. 2 pkt 1 ustawy o Prokuratorii Generalnej Rzeczypospolitej z dnia 15 grudnia 2016 r. (Dz. U. z 2016, poz. 2261 ze zm., dalej: uPGRP). Wcześniej taką samą treść miał art. 8 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 8 lipca 2005 r. o Prokuratorii Generalnej Skarbu Państwa (t. j. Dz. U. z 2016 r., poz. 1313, dalej: uPGSP). Przepis o tej treści obowiązywał w momencie wniesienia pozwu przez stronę powodową oraz w toku całego postępowania przed Sądem I instancji. Jednocześnie Prokuratoria Generalna mogła, z urzędu lub na wniosek, przekazać wykonywanie zastępstwa podmiotowi reprezentującemu Skarb Państwa, jeżeli ze względu na charakter sprawy zastępstwo Skarbu Państwa przez Prokuratorię Generalną nie było konieczne (art. 8 ust. 1 obecnie obowiązującej uPGRP oraz art. 8b ust. 1 uPGSP), jednak z taką sytuacją nie mamy do czynienia w niniejszej sprawie. W aktach nie ma dokumentu, w którym takie przekazanie by nastąpiło, a pełnomocnictwo radcy prawnemu E. K. zostało udzielone bezpośrednio przez Naczelnika Urzędu Skarbowego M. G. (k. 3). W tej sytuacji należy stwierdzić, że pełnomocnik strony powodowej nie był należycie umocowany, co stanowi podstawę do stwierdzenia nieważności postępowania.

Z tych powodów Sąd Odwoławczy w pkt. 2 wyroku uchylił zaskarżony wyrok i znosząc postępowanie w całości przekazał sprawę Sądowi Okręgowemu w Kielcach do ponownego rozpoznania i orzeczenia o kosztach postępowania apelacyjnego.

Z uwagi na powyższe rozstrzygnięcie zbędne okazało się rozstrzygnięcie w przedmiocie zażalenia wniesionego przez pozwaną M. W. (2) na postanowienie Sądu Okręgowego z dnia 17 sierpnia 2016 r. sygn. akt I C 2022/13 i Sąd Apelacyjny na podstawie art. 355 § 1 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. umorzył postępowanie zażaleniowe.

SSA Teresa Rak SSA Paweł Rygiel SSA Barbara Górczanowska